

CHƯƠNG 30

Long Tranh Hổ Đấu

Gới Tham đại sư thấy cục diện rối loạn, trong lòng cảm khái vô hạn, hỏi nhỏ Thanh Diệp Tử:

—Đạo huynh, tình thế này nên làm thế nào để mọi người bình tĩnh lại ?

Thanh Diệp Tử đáp:

—Lúc này các nhân vật hắc đạo, bạch đạo lẫn lộn hết cả. Đừng nói là bản đạo, ngay cả đến Chuởng môn của quý tự có thân chinh Phật giá cũng e rằng cũng khó có thể ổn định được tình thế.

Giới Tham đại sư nói:

—Đến dự đại hội phần lớn là những người có địa vị cao trong giang hồ, đều là cao nhân du hiệp hay thủ lĩnh lục lâm, lúc bình thường cũng không dễ bị kích động như thế này. Sở dĩ tình thế rối loạn là do vụ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» hấp dẫn. Thật khó mà...

Đại sư chưa dứt lời thì bỗng cổ tay hữu cảm thấy bị người điểm huyết tê dại, quyển «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» cháy dở cũng bị người giật mất.

Ngoảnh nhìn, chỉ thấy một bóng người nhún chân, bung mình bay qua đầu quần hào. Thân pháp khinh công kỳ diệu đến mức hiếm thấy trên thế gian.

Thanh Diệp Tử quát lên:

—Đại sư, mau đuổi theo.

Miệng gọi đại sư, Thanh Diệp Tử đã đuổi theo trước. Vốn được tôn là Thanh Hạc vì có khinh công cao minh, Thanh Diệp Tử đã để khí bay vọt qua đầu mọi người mà đuổi theo kẻ kia.

Lúc này nhiều vị căn bản không biết phát sinh chuyện gì, song cũng chạy theo Thanh Diệp Tử.

Mai Hoa chủ nhân bỗng đứng dậy, lạnh lùng nói với Giới Tham đại sư:

—Đại sư có thân phận là đệ nhất cao tăng của Thiếu Lâm Tự, thế mà có quyển kinh cháy dở lại để người đoạt mất. Xem ra võ công của Thiếu Lâm Tự cũng chỉ là hư danh.

Giới Tham đại sư đỏ bừng cả mặt, nghĩ: “Tuy là xuất kỳ bất ý, nhưng giật được quyển sách trong tay ta cũng chẳng phải dễ. Vậy mà kẻ kia đã mau lẹ triệt tiêu khả năng phản kháng của ta. Không biết là nhân vật nào mà cao minh như vậy.” Đại sư vừa thẹn vừa hận, chưa biết đối đáp ra sao với Mai Hoa chủ nhân.

Không gian trầm lặng nhưng khẩn trương. Đại bộ phận quần hào vây quanh tuy chưa động thân nhưng đều hy vọng Thanh Diệp Tử bắt được kẻ đoạt quyển kinh cháy dở đem về.

Bỗng một tiếng rú thảm vang lên. Quần hào chấn động ngoảnh lại, chỉ thấy một đại hán khôi vĩ đang đứng ngậy như trời trồng, hai mắt tròn tròn, hình trạng đáng sợ. Tay hữu đặt trên một chiếc hộp ngọc, một ngọn phi đao cán màu xanh xuyên qua giữa bàn tay, đóng đinh bàn tay xuống bàn.

Quần hào đang mãi nghĩ đến việc Thanh Diệp Tử truy đuổi kẻ đoạt quyển kinh, chẳng ai chú ý để biết người nào vừa phóng phi đao. Nhưng quần hào đều minh bạch là trên đao có độc, một thứ cực độc. Thấy đại hán chưa kịp rút tay ra đã chết tươi thì ai ai cũng đều kinh hãi.

Long Thiên Lộc bỗng giơ cây trượng, cao giọng nói:

—yến tiệc hôm nay coi như bất thành. Chư vị làm rối loạn thế này thật không có ích gì. Nếu chư vị chịu nghe lời Long mỗ thì hãy tự thôi lui một trượng.

Quần hào vẫn đứng yên, không hề di động. Điều này khiến Long Thiên Lộc mất cả thể diện. Lão bèn vung cây trượng, quát to:

—Nếu ai tự tin có tài tiếp nổi một đòn của lão phu thì cứ việc đứng yên một chỗ.

Bỗng có tiếng nói sang sảng cất lên:

—Long Trang chủ nói không sai. Chư vị nếu chịu lui ra vài bước, tạo một chỗ thoáng rộng thì cũng tránh được khỏi bị kẻ khác ám toán mà tử vong.

Quần hào ngoảnh nhìn, thấy người vừa nói đứng trên một chiếc ghế, toàn thân y phục màu xanh, râu dài bạc phơ, mặt đen mắt sáng.

Có tiếng nói to trong đám quần hào:

—Thiết Diện Côn Luân Thần Phán Hoạt Báo Ứng Trần đại hiệp cũng đã tới.

Tiếng hoan hô xen lẫn tiếng người xôn xao nổi lên tứ phía. Quần hào lập tức giãn rộng hẳn ra, dành một khoảng trống chu vi tới hai trượng. Những bàn ăn trong khoảng trống ấy đã bị mọi người quăng hết ra ngoài.

Số người không thối lui, lúc này chỉ có Thần Châu Tứ đại hung nhân, Long Thiên Lộc với đám thuộc hạ và Giới Tham đại sư cùng ba vị hộ pháp tùy tùng.

Long Thiên Lộc vẻ mặt thoáng hiện sự phẫn nộ, lạnh lùng nói:

—Hảo uy phong. Hảo thần khí. Uy danh của Trần đại hiệp quả không phải hư truyền !

Trần Hải điểm nhiên mỉm cười:

—Long Trang chủ quá khen.

Long Thiên Lộc mất cả thể diện, chưa tiện rút lui, đành khiêu chiến với Trần Hải, cười lạnh một tiếng nói:

—Lão phu chưa chịu tuân lệnh rút lui, không biết Trần đại hiệp có cách gì hay chăng ?

Trần Hải đáp:

—Tại hạ hành sự không hề cưỡng bức gây khó dễ với ai. Long Trang chủ chưa chịu thối lui thì ắt hẳn là có lý do riêng. Tại hạ không muốn đa vấn.

Long Thiên Lộc nghĩ thầm: “Trần Hải được võ lâm tôn xưng là đệ nhất đại hiệp đương thế, thực không phải vô cớ. Mấy lời vừa rồi không chút hoa mỹ, không cường từ đoạt lý, cũng không phân biện gì nhưng lại hoàn toàn thấu tình đạt lý. Nếu ta còn đấu khẩu với y thì e sẽ bị anh hùng thiên hạ chê cười.” Đầu óc lão ngổn ngang ý nghĩ nhưng cũng chỉ trong chốc lát, lão đã mỉm cười nói:

—Khí độ và kiến thức của Trần đại hiệp khiến Long mỗ thán phục. Bốn vị cao tăng của Thiếu Lâm Tự vì bị mất bảo vật của Tung Sơn, hẳn muốn đòi Mai Hoa chủ nhân hoàn trả nên chưa thoái lui. Họ tự có lý của họ. Còn lão phu chưa chịu thối lui là vì muốn thử xem khả năng của Mai Hoa chủ nhân, muốn vì anh hùng thiên hạ mà mở bí mật của chiếc hộp ngọc kia. Còn Trần đại hiệp thì sao ?

Trần Hải cất tràng cười hùng tráng nói:

—Tại hạ cũng còn chút việc riêng chưa tiện ở lại để phụng bồi các vị. Hẹn tái ngộ.

Lời vừa xong, Trần Hải liền giở thân pháp phi phàm vụt biến khỏi đám đông.

Quần hào ai nấy đều ngẩn người, không hiểu tại sao Trần Hải đến rồi lại đi nhanh như vậy. Lúc này thi thể của đại hán vẫn đứng sững đó nhưng bàn tay bị độc đao đóng đinh xuống bàn thì đã biến sang màu xanh lè. Chết độc trôi ở đao khiến người ta rùng mình.

Long Thiên Lộc bước tới bên bàn, cao giọng nói:

—Vị nào quen biết vị huynh đài này, thỉnh vào mang thi thể ra cho.

Lão nhắc lại hai lần nữa nhưng quần hào vây quanh vẫn không ai đáp ứng. Long Thiên Lộc nói:

—Đã không ai ứng thanh thì lão phu đành đắc tội.

Lão bèn dùng cây trượng hất độc đao ra khỏi bàn tay đại hán. Đao rớt ra thì thi thể liền đổ vật xuống.

Dưới ánh dương quang, chỉ thấy chiếc hộp ngọc ánh lên màu xanh biếc.

Long Thiên Lộc tuy thân hoài tuyệt kỹ nhưng chứng kiến thảm trạng của đại hán trúng độc đao mà chết thì bất giác cũng lạnh sống lưng. Lão ngẫm vận công lực chuẩn bị, thông thả giơ tay tả cầm lấy chiếc hộp, song mục đảo tứ phía như điện xẹt.

Lần này ngoài dự liệu của Long Thiên Lộc, chẳng một ai ngăn trở lão lấy chiếc hộp.

Lúc quần hào thấy chiếc hộp đã ở trong tay Long Thiên Lộc mới nhớ tới lời Mai Hoa chủ nhân nói rằng vật trong hộp còn quý hơn cả «Đạt Ma Dịch Cân Kinh». Nhớ đến «Đạt Ma Dịch Cân Kinh», mọi người đều tin rằng Mai Hoa chủ nhân quyết không ngoa ngôn, bất giác đều kéo lại gần hơn. Chỉ nghe một âm thanh sang sảng cất lên:

—Mở hộp ra xem nào !

Nhất hô bá ứng, tất cả cùng hô theo làm chấn động cả khu vực Liệt Phụ Chung hoang vu.

Long Thiên Lộc thấy quần hào bị kích động thì nghĩ: “Chúng nộ nan phạm, ta dù võ công cao cường cũng khó đối địch với anh hùng thiên hạ.” Lão bèn nhìn Mai Hoa chủ nhân hỏi:

—Chiếc hộp này của các hạ đựng cái gì bên trong ?

Mai Hoa chủ nhân cười nửa miệng:

—Hộp ngọc trong tay các hạ, sao không mở ra mà coi ?

Long Thiên Lộc chưa biết nghĩ sao, nhớ đến vụ chiếc rương đựng «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì trong lòng càng do dự. Nếu vật trong hộp quả thật quý giá hơn «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì không sao nhưng lỡ trong hộp chứa thứ gì tối độc thì lão há chẳng bỏ mạng trước tiên hay sao ?

Lão tuy đa mưu túc trí, cơ trí hơn người nhưng thịnh danh lụy thân, thật không thể lại đặt chiếc hộp xuống bàn nên đành ngấm ngấm đề tụ chân khí, phong bế hô hấp, từ từ mở nắp hộp ra.

Nắp hộp vừa hé thì lập tức một lớp khói màu hồng bốc lên. Dưới ánh dương quang chỉ thấy như một thứ sương màu hồng, không hiểu là cái gì.

Long Thiên Lộc tinh thông y lý, ngưng thần một chút đã biết vật thể này có tính phóng xạ quang hoa, liền nảy lòng tham, sợ nếu mở nắp hộp ra thì quần hào sẽ biết, bèn đóng sập lại, cười nhạt một tiếng, nói:

—Các hạ có tài thu tàng độc chướng của hoa đào vào trong chiếc hộp này, thật khiến thiên hạ thán phục.

«Đào Hoa Chướng» là chất độc vô hình thâm ác. Phàm người nào bồn tẩu vài năm trong giang hồ đều biết hết cả. Nắp hộp vừa hé mở thì khói hồng đã bốc lên, quần hào đều nhìn thấy rõ. Long Thiên Lộc lại có ngoại hiệu là Sâm Tiên nên lời nói này lập tức khiến quần hào tin ngay, không chút hồ nghi.

Mai Hoa chủ nhân nói:

—Danh hiệu Sâm Tiên không phải là hư truyền, Long Trang Chủ đã biết trong hộp đựng «Đào Hoa Chướng» thì thỉnh trả nó lại về chỗ cũ.

Long Thiên Lộc nói:

—Vật này tối độc. Trong hộp tuy chứa không nhiều nhưng cũng đủ gây ra đại họa. Lão phu há có thể lưu nó lại làm hại thế nhân sao ?

Câu này nghe cũng rất đường hoàng quang minh, làm như hoàn toàn vì lo lắng cho sự an nguy của thiên hạ.

Mai Hoa chủ nhân vẫn bình thản như không, thông thả nói:

—Thất phu vô tội nhưng vì mang ngọc mà đắc tội. Nếu Long Trang chủ không sợ đắc tội với quần hùng thiên hạ thì cứ mang chiếc hộp đi cũng được.

Long Thiên Lộc điềm nhiên cười:

—Các hạ hàm thỉnh anh hùng thiên hạ đến đây, ngoài vạ «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì không còn sự gì kinh nhân. Lão phu không tiện phụng bồi nữa, vậy xin cáo biệt.

Lão chỉ e Mai Hoa chủ nhân tái đề cập đến chiếc hộp ngọc nên lái sang chuyện khác để phân tâm quần hào xung quanh.

Mai Hoa chủ nhân nhìn Giới Tham đại sư, cười nói:

—Không phải ta huênh hoang nhưng vật để trong hộp kia còn hơn hắc quyển «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» đã mất. Ta nguyện đem tặng đại sư, mai này đến Trung Nhạc coi như cũng gọi là chút lễ ra mắt.

Giới Tham đại sư hỏi:

—Trong hộp cuối cùng có chứa vật gì vậy ?

Mai Hoa chủ nhân nói:

—Hộp ngọc là sở hữu của đại sư, tại sao đại sư không hỏi Long Thiên Lộc ?

Giới Tham đại sư tuy biết Mai Hoa chủ nhân có ý khiêu khích nhưng vì quá đau khổ vì bị mất bộ kinh, có ý đòi bồi thường nên bèn quay qua nói với Long Thiên Lộc:

—Long Trang chủ hắc đã nghe rõ lời của Mai Hoa chủ nhân chứ ?

Long Thiên Lộc đáp:

—Đại sư đức cao vọng trọng, sao dễ bị đánh lừa như vậy ? Lời Mai Hoa chủ nhân là có ý khiêu khích chúng ta đánh nhau. Một đồng tử cũng đoán biết, sao đại sư lại đi tin lão ta ?

Giới Tham đại sư nói:

—Không sai, Mai Hoa chủ nhân đúng là có ý khiêu khích nhưng bản tăng chỉ muốn được nhìn xem trong hộp đựng vật gì. Nếu đúng là không liên quan đến «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» thì bản tăng sẽ trao lại cho Long Trang chủ tức thì.

Long Thiên Lộc nói:

—Trong hộp này đựng «Đào Hoa Chướng» là chất cực độc. Đại sư muốn xem, mở hộp ra là chất độc vô hình vô vị kia sẽ theo gió lan đi, làm chết không ít người. ý của lão phu là đại sư không nên xem.

Giới Tham đại sư nói:

—Nếu quả là «Đào Hoa Chướng» thì sao Long Trang Chủ không sợ ?

Mai Hoa chủ nhân bỗng lạnh lùng xen vào:

—Nếu trong hộp quả chứa «Đào Hoa Chướng» thì lúc nãy đã theo gió mà lan ra, hắc có kẻ đã trúng độc.

Long Thiên Lộc cười lạnh một tiếng nói:

—Người này muốn dùng chất tối độc để hãm hại quần hùng thiên hạ. Đại sư sao lại bị người lợi dụng, đi đối đầu với lão phu ?

Giới Tham đại sư trầm ngâm một hồi rồi nói:

—Mai Hoa chủ nhân dụng tâm bất thiện nhưng lời nói ấy có đạo lý. Nếu trong hộp đúng là «Đào Hoa Chướng» thì lúc này hẳn đã có người trúng độc.

Long Thiên Lộc nói:

—Như vậy đại sư nhất thiết phải xem ?

Giới Tham đại sư nói:

—Tệ tự ngoài «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» ra còn có bảy mươi hai chân bốn tuyệt kỹ. Kẻ đánh cắp «Đạt Ma Dịch Cân Kinh» của tệ tự cũng có thể tiện tay lấy đi một số chân bốn khác.

Long Thiên Lộc nhún vai, lạnh lùng nói:

—Nếu đại sư nhất quyết muốn xem thì thỉnh đại sư đến Ty Trần Sơn Trang với lão phu. Lão phu không hề tiếp ai nhưng đại sư là biệt lệ. Sau khi hồi trang, lão phu sẽ chờ đón đại sư. Chúng ta một lời đã định, hậu hội hữu kỳ, lão phu xin cáo biệt tại đây.

Đoạn lão đưa mắt cho đám thuộc hạ, bảo:

—Chúng ta đi.

Bốn Lam y thiếu niên lập tức ứng thanh, tuốt kiếm, nhất tề bước đi. Hồng y Hung Thần phát tay một cái, Tứ đại hung nhân đã dàn thành hình chữ nhất cản đường. Long Thiên Lộc gằn giọng quát:

—Lui ra.

Bốn Lam y thiếu niên đã giơ kiếm chuẩn bị xuất thủ, nghe Long Thiên Lộc quát vậy liền thu kiếm lùi lại. Long Thiên Lộc bước tới hỏi:

—Bốn vị có gì chỉ giáo ?

Hồng y Hung Thần nói:

—Huynh đệ lão phu không sợ «Đào Hoa Chướng», chiếc hộp ngọc kia mong các hạ hãy giao cho huynh đệ lão phu.

Long Thiên Lộc nói:

—«Đào Hoa Chướng» có thể dùng để sát nhân nhưng cũng có thể dùng để cứu người. Lão phu tinh thông y thuật, thiên hạ ai mà chẳng biết. Lão phu muốn đem nó về Ty Trần Sơn Trang để chế thành «Ty Chướng Đơn» để cứu người.

Hồng y Hung Thần nói:

—Tứ huynh đệ Thần, Sát, Quỷ, Hồn lão phu xưa nay thích hành ác, chẳng quan tâm đến sự sống chết của kẻ khác.

Lục y Ác Sát tiếp:

—Lời của đại ca lão phu như đinh đóng cột, đã nói muốn lấy chiếc hộp là phải lấy kỳ được.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

—Đưa đây, nếu không huynh đệ lão phu sẽ cưỡng đoạt.

Bạch y Oán Hồn tiếp:

—Chiếc hộp đó là Mai Hoa chủ nhân tặng Giới Tham đại sư. Đại sư đã khí khái không nhận, sao Long Trang chủ không theo gương đại sư ?

Long Thiên Lộc chậm rãi đáp:

—Người khác e sợ Thần Châu Tứ Quái các vị chứ Long mỗ không sợ. Nếu bốn vị định dùng võ công cưỡng đoạt thì Long mỗ quyết liều thân phụng bồi các vị.

Hồng y Hung Thần lạnh lùng nói:

—Huynh đệ lão phu đối phó với một người cũng như với thiên binh vạn mã, đều đồng thời xuất thủ cả bốn huynh đệ.

Lục y Ác Sát nói:

—Long Trang chủ có tám thuộc hạ, cũng thành chín người, còn nhiều hơn huynh đệ lão phu những năm người.

Long Thiên Lộc cười lạnh một tiếng nói:

—Lão phu không dùng trợ thủ, muốn độc đấu với Thần Châu Tứ Đại Hung Nhân.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

—Nếu một mình Long Trang chủ thắng tứ huynh đệ lão phu thì từ nay trở đi Thần Châu tứ huynh đệ vĩnh viễn không hiện diện trên giang hồ nữa.

Long Thiên Lộc ngẩng mặt cười một tràng, âm thanh như long ngâm vượt qua Vũ Hán, chấn động quần hào tứ phía. Người nghe cứ thấy ong ong đình tai nhức óc một hồi lâu chưa dứt.

Thần Châu Tứ Quái tâm thần chấn động, nghĩ: “Uy danh Sâm Tiên Long Thiên Lộc quả chẳng phải hư truyền, mới nghe tiếng cười đã biết công lực rất thâm hậu.”

Hồng y Hung Thần hừ nhẹ một tiếng. Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn lập tức bố trí thành phương trận.

Nguyên Tứ Đại Hung Nhân bao năm nay như hình với bóng, sớm đã tương thông tâm linh, nhất cử nhất động của bất cứ ai trong bốn người cũng được ba người kia tức thời lĩnh ngộ.

Long Thiên Lộc đột nhiên vung cây trượng lên, một trận kinh phong ù ù bức Tứ Đại Hung Nhân lùi lại một bước.

Hồng y Hung Thần lạnh lùng nói:

—Long Trang chủ cẩn thận, huynh đệ lão phu sắp xuất thủ đó !

Long Thiên Lộc giờ cây trượng ngang ngực, mặt đang nghiêm bỗng mỉm cười đáp:

—Thỉnh bốn vị ! Hôm nay lão phu sẽ nhường bốn vị công trước mỗi người một chiêu.

Lúc này, sau khi giận dữ, Long Thiên Lộc đã bình thần trở lại. Quần hào xung quanh đều ngẫm tán thưởng: “Sâm Tiên chẳng những võ công cao cường mà công phu tu dưỡng lúc lâm địch cũng ít ai theo kịp.”

Hồng y Hung Thần nói:

—Võ lâm có quá nhiều tiểu tiết lễ giáo, tứ huynh đệ lão phu chỉ hiểu đại khái. Long Trang chủ đã nhường bốn chiêu thì huynh đệ lão phu cũng không khách khí nữa.

Lời chưa dứt, y đã phóng một chưởng về phía đối phương.

Long Thiên Lộc quả nhiên không hoàn thủ, chỉ né người sang một bên cực kỳ linh hoạt để né tránh.

Hồng y Hung Thần phóng xong một chưởng, tay tả rút ra một cây kim xích dài chừng một thước tám.

Lục y Ác Sát cười ha hả, phách không một chưởng. Tay tả đồng thời rút ra một cây nhuyễn sách ngân chùy.

Long Thiên Lộc vọt ngang năm thước, né tránh chưởng phong như gió lốc của Lục y Ác Sát.

Hoàng y Nộ Quỷ lạnh lùng nói:

—Long Trang chủ nếm thử «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ» của lão phu.

Hữu thủ y phóng ra một trảo, tức thời có năm luồng khí âm hàn từ bàn tay tuôn ra.

Long Thiên Lộc tránh đòn của Hung Thần, Ác Sát thì hiểu rằng Tứ Đại Hung Nhân tuy miệng nói chỉ hiểu đại khái quy củ võ lâm, bất chấp quần hào nhưng chính họ cũng là những nhân vật thành danh trong giang hồ, đâu có chịu để mất thân phận và thể diện. Vậy mà trong lúc đối phương nhường chiêu đã thi triển tuyệt kỹ để thủ thắng. Riêng Hoàng y Nộ Quỷ tuy cũng như vậy nhưng trước khi thi triển tuyệt kỹ bình sinh là «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ» còn có chút húy kỵ, nên đã lên tiếng báo trước rồi mới xuất thủ.

Long Thiên Lộc ngấm đễ tụ chân khí, toàn thân thượng hạ như một khối kim cương, chờ khí âm hàn tràn tới gần mới đảo người thật nhanh né tránh. Tuy đã sớm đề phòng nhưng lão vẫn cảm thấy trận hàn phong lướt qua lạnh buốt, dù có chân khí hộ thân cũng e khó bề kháng cự nổi.

Hoàng y Nộ Quỷ đồng thời với việc phát xuất «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ» liền rút ra hai cái đồng bạc, mặt sau của đồng bạc có một sợi dây màu vàng, khả dĩ quấn được vào cổ tay.

Bạch y Oán Hồn tối xảo quyết, nhân lúc Long Thiên Lộc vừa mới tránh «Ngũ Quỷ Âm Phong Chỉ», đã lặng lẽ đưa hai bàn tay ngang ngực đẩy ra.

Long Thiên Lộc chân chưa bình ổn thì chợt thấy ám kinh ập đến sau lưng, vội nhảy tránh sang bên đến tám chín thước.

Bạch y Oán Hồn lạnh lùng nói:

—Thân pháp tránh đòn của Long Trang chủ xảo diệu lắm.

Long Thiên Lộc nói:

—Long mỗ đã nhường các vị bốn chiêu mà vẫn an toàn.

Bạch y Oán Hồn rút ra một cặp thiết trượng, nói:

—Hiện tại Long Trang chủ có thể trả đòn.

Long Thiên Lộc nhìn quần hào xung quanh một lượt, nói:

—Hôm nay nếu Long mỗ thất bại dưới tay Tứ Đại Hung Nhân thì sẽ hỏa thiêu Ty Trần Sơn Trang, suốt đời không tương kiến với các vị bằng hữu võ lâm.

Hồng y Hung Thần cười khẩy nói:

—Long Trang chủ không cảm thấy tuyên thệ như thế là quá trịnh trọng ư ?

Long Thiên Lộc giơ cây trượng đáp:

—Lão phu không muốn đấu khẩu với bốn vị. Cẩn thận, Long mỗ phản kích đó.

Cây trượng trong tay Long Thiên Lộc điểm nhanh tới Bạch y Oán Hồn. Trong lòng lão hận Oán Hồn xảo quyết nên chuẩn bị toàn lực công kích một người, chỉ cần giết được một người thì cuộc đấu hôm nay có thể coi như không bại.

Hai cây thiết trượng trong tay Bạch y Oán Hồn cũng quét ra đối phó với cây quái trượng đang điểm tới.

Kim khí đập mạnh vào nhau. Bạch y Oán Hồn không cự nổi nội lực thâm hậu của Long Thiên Lộc nên đã bị chấn lùi hai bước.

Lục y Ác Sát sử chiêu «Lưu tinh cản nguyệt», dùng Nhuyễn Sách Ngân Chùy đánh ra.

Long Thiên Lộc tuy tuyên bố như vậy nhưng thầm nghĩ Tứ Đại Hung Nhân là kình địch bình sinh hiểm gặp. Cây trượng lập tức đưa xéo lên xoắn lấy ngân chùy của Ác Sát.

Chỉ thấy Ác Sát trầm hấn cổ tay, ngọn ngân chùy đang đâm thẳng đột nhiên hạ xuống tránh quái trượng và dễ dàng quét mạnh hạ bàn.

Hắn có tài tập trung nội gia chân lực vào Nhuyễn Sách Ngân Chùy mà sử dụng như một thiết côn. Điều đó chưa đủ kỳ dị, hắn lại có thể khiến nhuyễn sách đang đâm thẳng thu về rồi mới đánh ra.

Quần hào vây quanh thấy vậy thì ai nấy cũng thầm thán phục: “Thần Châu Tứ Đại Hung Nhân đủ sức tung hoành giang hồ, ít ai dám địch cũng chẳng phải là vô cố.”

Cây trượng trong tay Long Thiên Lộc vụt ngay xuống. Keng một tiếng, ngân chùy bị bật ra.

Chỉ thấy một vệt vàng xẹt đến. Đó là một chiếc đồng bặt đang bay tới.

Cây trượng của Long Thiên Lộc đột ngột quét ngang. Lại “keng” một tiếng nữa, chiếc đồng bặt lạng ngay sang bên.

Hoàng y Nộ Quỷ lập tức xoay cổ tay, đồng bặt chuyển hướng bay trở lại tay hữu, đồng thời chiếc đồng bặt thứ hai từ tay tả đã vút ra như điện xẹt.

Trong khi đó hai cây thiết trượng của Bạch y Oán Hồn công tới phía sau lưng Long Thiên Lộc. Nhuyễn sách ngân chùy của Lục y Ác Sát thì xé gió quét ngang hạ bàn.

Lần này Ác Sát, Oán Hồn, Nộ Quỷ đồng thời động thủ. Toàn bộ trước sau, thượng trung hạ bàn của Long Thiên Lộc đều bị các thứ binh khí công kích. Chỉ còn Hồng y Hung Thần là chưa xuất thủ.

Quần hào quan chiến đều toát mồ hôi lo cho Long Thiên Lộc, e rằng lão ta bị ba hung nhân phối hợp công kích thế kia thì khó lòng cầm cự nổi quá mười hiệp.

Chỉ nghe Long Thiên Lộc cười ha hả một hồi. Trong tiếng cười, cây trượng biến thể cực nhanh, tạo nên trùng trùng trượng ảnh, bảo hộ toàn thân.

Một loạt tiếng kim thiết đập vào nhau. Ngân chùy, đồng bặt, thiết trượng đều bị trượng ảnh đánh bật ra.

Hồng y Hung Thần cười lạnh một tiếng, nói:

—Hãy coi chiêu «Điệp lãng thiên trùng» !

Lời chưa dứt, đã sẵn tới, cây kim xích trong tay phóng đến bên sườn Long Thiên Lộc.

Nguyên kim xích chỉ dài gần thước tám, rất tiện cho việc đánh gần.

Long Thiên Lộc xoay đầu trượng lại. Trượng thể cực kỳ cương mãnh, cuộn gió nghe rít bên tai. Lão thâm biết nếu để Hồng y Hung Thần tiến đến cận thân, phối hợp với ba hung nhân công kích từ xa thì lão sẽ lâm vào tình thế nguy kịch, khó bề xoay trở. Lão bèn dồn bảy thành công lực vào một trượng này, hy vọng Hồng y Hung Thần thấy khó mà lùi lại.

Nào ngờ Hồng y Hung Thần cứ tiến đến. Cây kim xích trong tay xé gió nghênh tiếp quả trượng hung mạnh.

Xích, quả đụng nhau. Hồng y Hung Thần bị chấn sang bên một bước nhưng trượng của Long Thiên Lộc cũng bị bật trở lại. Trong lúc đó, ngân chùy, đồng bặt của Ác Sát và Nộ Quỷ đã nhất tề công tới.

Long Thiên Lộc sau mấy hiệp giao đấu với Tứ Đại Hung Nhân đã biết lợi hại, liền thay đổi đấu pháp. Trước tiên, lão chỉ cầu không bị bại nên nhảy lùi lại năm thước, không dùng trượng nghênh tiếp ngân chùy và đồng bặt của hai hung nhân. Sau một chiêu vừa rồi với Hồng y Hung Thần, Long Thiên Lộc cảm thấy nội lực của hắn tương đương với lão, nếu nghênh tiếp ngân chùy và đồng bặt của hai tên kia thì Hồng y Hung Thần tất nhiên sẽ thừa cơ công kích. Nếu để cho hắn tiến đến cận thân thì cuộc đấu hôm nay lão nắm chắc phần bại.

Quả nhiên nhân lúc ngân chùy, đồng bặt công tới, Hồng y Hung Thần lập tức tiến lên sát đối phương nhanh như tia chớp.

Long Thiên Lộc không ngờ hấn rượt theo nên vừa kinh vừa nộ, quát một tiếng, vận đủ mười thành công lực mà đâm cây trượng ra.

Chỉ thấy Hồng y Hung Thần bỗng bùng mình bay lên cao hai trượng.

Quần hào cả kinh: “Võ công của Long Thiên Lộc quả là cao minh !”

Nguyên Long Thiên Lộc dùng toàn lực đâm cây trượng ra, lực đạo cương mãnh tuyệt luân. Cây kim xích của Hồng y Hung Thần vừa chạm vào đầu quả trượng thì Hồng y Hung Thần đã biết khó địch lại nổi nên vội hít một hơi, kim xích vừa chạm quả trượng thì hấn liền mượn lực đạo của quả trượng mà bay vọt lên cao, lộn hai vòng rồi lại bổ xuống đầu Long Thiên Lộc.

Quần hào bất giác thán thưởng đòn này của Hồng y Hung Thần.

Bạch y Oán Hồn bỗng rú một tiếng dài. Cặp thiết trượng trong tay y như nhị long xuất thủy, đâm tới sau lưng Long Thiên Lộc.

Long Thiên Lộc quét đầu trượng lại, đánh bật cặp thiết trượng ra thì ngân chùy của Ác Sát đã công tới.

Lúc này, Hồng y Hung Thần nhân lúc trượng của Long Thiên Lộc quét ra phía sau đối phó với thiết trượng của Oán Hồn, liền thi triển «Thiên Cân Trụ», đáp nhanh xuống cạnh Long Thiên Lộc. Cây kim xích sử chiêu «Cự hổ môn ngoại», phong tỏa quả trượng của Long Thiên Lộc. Hai ngón tay bên tả bùng ra, điểm tới yếu huyệt «Huyền Cơ» của đối phương.

Long Thiên Lộc tài tình, thân hăm trong hiểm cảnh nhưng tâm thần không loạn, né mình tránh chỉ lực của Hung Thần. Cổ tay hữu xoay nhanh cây quả trượng tạo nên trượng ảnh trùng trùng hộ thân, không phân tâm công địch mà toàn tâm toàn ý thủ thế nghiêm mật.

Quả là một cuộc ác chiến.

Hung Thần và Oán Hồn dùng kim xích, thiết trượng cận thân truy công từ hai phía tiền, hậu. Còn Ác Sát và Nộ Quỷ thì dùng ngân chùy và đồng bặt công kích thượng hạ.

Chỉ thấy cây quả trượng của Long Thiên Lộc chọt giờ ra, chọt khép vào, trùng trùng trượng ảnh bảo hộ thân mình. Dù thế công của Tứ Đại Hung Nhân mãnh liệt nhưng vẫn khó bề đả thương được Long Thiên Lộc.

Năm người đã giao đấu bốn năm mươi hiệp.

Quần hào xung quanh, ai nấy đều hãi hùng, thầm nghĩ: “Quả là một cuộc ác chiến hiểm thấy !”

Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc đều lăm lăm binh khí trong tay, thần sắc khẩn trương, theo dõi tình thế cuộc đấu. Trong ký ức của họ, Long Thiên Lộc chưa hề giao đấu với ai quá năm mươi hiệp. Lần nào đích thân lâm trận cũng chỉ nội mười chiêu là đã đánh bại đối phương. Lần ác chiến này đã qua mấy chục hiệp mà song phương vẫn bất phân thắng bại. Hơn nữa Long Thiên Lộc tựa hồ đã ở thế hạ phong, chỉ có thủ chứ không còn lực để công.

Quần hào thì chưa thể dự đoán kết cuộc sẽ ra sao.

Bỗng nghe Hung Thần quát lớn:

—Phóng thu !

Kim quang đột nhiên loang loáng công vào trượng ảnh của Long Thiên Lộc.

Chỉ nghe Long Thiên Lộc quát lại:

—Vị tất như ý !

Trong tiếng quát, hai người bỗng tách ra xa.

Hai chân của Hung Thần không thể trụ vững, cứ liên tục thoái lui đến sáu, bảy bước. Nhưng cuối cùng hần cũng đứng vững lại được. Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn nhất loạt thu hồi binh khí, búng mình tới bên cạnh Hung Thần, hỏi:

—Đại ca thụ thương rồi ư ?

Chỉ thấy Hung Thần trợn tròn hai mắt, không nói được một câu, sắc diện dữ tợn. Ác Sát vội giơ tay vỗ một chưởng vào sau lưng Hung Thần. Hung Thần há to miệng, hít một hơi dài, nói:

—Long Thiên Lộc cũng đã thọ thương.

Quần hào ngẩng nhìn, chỉ thấy Long Thiên Lộc đứng ngậy ra bất động, cây trượng chống xuống đất, không nói một lời.

Hoàng y Nộ Quỷ cười lạnh một tiếng, đột ngột xoay cổ tay hữu. Một chiếc đồng bát bay xẹt ra như tia chớp.

Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc nhất tề vây tròn xung quanh chủ nhân. Hai Lam y thiếu niên rút trường kiếm tạo thành một màn kiếm lưới. Một tiếng «keng», đồng bát của Nộ Quỷ phóng tới đã bị màn kiếm quang cản lại.

Bỗng nghe Long Thiên Lộc giơ trượng lên cao giọng quát:

—Các người mau lui ra.

Tám thuộc hạ sững sờ, nhất tề thoái lui.

Long Thiên Lộc xoay xoay cây trượng, cao giọng hỏi:

—Hung Thần, người còn sức để tái chiến nữa không ?

Hung Thần đáp:

—Ta chỉ e là người không còn hơi sức nữa.

Đoạn hấn loạn choạng bước tới.

Quần hào đều thấy song phương đã thọ thương, nếu tái đấu thì sẽ dẫn đến lưỡng bại câu thương, nhưng cũng chẳng ai ngăn trở. Bởi song phương đều là những nhân vật lừng danh trong võ lâm, chẳng ai muốn chuốc lấy phiền toái.

Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn và tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc cũng đều cảm thấy hai người không nên gắng gượng giao đấu tiếp nhưng vốn biết tính của hai người nên cũng không dám cất tiếng can ngăn, đành để tự công lực, sẵn sàng xuất thủ hiệp trợ.

Long Thiên Lộc sử chiêu «Thái sơn áp đỉnh, quạt cây trượng tới đầu Hung Thần. Hung Thần hoành cử cây kim xích theo chiêu «Nghênh vân phụng nhật» lên đỡ.

Trượng, xích quạt vào nhau. Hung Thần bỗng lão đảo hai lần, cây kim xích trong tay không chịu nổi áp lực của quả trượng.

Đột nhiên loáng lên một cái, ngân chùy của Ác Sát đã bay tới đánh bật cây trượng của Long Thiên Lộc, chút nữa thì rơi xuống đất.

Long Thiên Lộc bỗng sấn tới một bước, tay tả phóng ra một chưởng vào ngực Hung Thần.

Lúc này Hung Thần dĩ nhiên di động kém hẳn linh hoạt, mắt nhìn thấy Long Thiên Lộc phóng chưởng tới mà né tránh không kịp.

Chỉ nghe một tiếng quát nộ, đồng bạt của Nộ Quỷ đã xoay tròn bay tới cổ tay tả của Long Thiên Lộc. Nếu Long Thiên Lộc không kịp thời thu hồi chưởng thế, cứ giơ tay đánh tới thì tất sẽ bị thương bởi đồng bạt của Nộ Quỷ.

Lúc này động tác của Long Thiên Lộc đã không còn linh hoạt như lúc đầu. Nếu lão thu hồi chưởng thế để né tránh đồng bạt thì e cũng chẳng kịp. Thần trí của lão còn tỉnh táo, biết là tránh không kịp liền cắn răng phóng mạnh chưởng thế tới trước.

Chỉ nghe một tiếng «hự», Hung Thần bị trúng chưởng của Long Thiên Lộc vào ngực, ngã quỵ xuống.

Đồng bát của Nộ Quỷ cũng đã bay tới, chỉ thấy máu phun thành vòi, cánh tay của Long Thiên Lộc lập tức thống xuống, hiển nhiên đã thụ thương không nhẹ.

Cùng lúc với việc Hung Thần ngã quỵ, Long Thiên Lộc thụ thương, vang lên tiếng quát phẫn nộ lẫn tiếng la thất thanh, kiếm quang loang loáng, bóng người vùn vụt. Tám thuộc hạ của Long Thiên Lộc và Ác Sát, Nộ Quỷ, Oán Hồn cùng đổ xô cả lại.

Oán Hồn xoay tròn thiết trượng như lốc cuốn, đánh bật đao kiếm đang loang loáng hàn quang, xông tới gần Long Thiên Lộc, tung một cước đá vào bụng Long Thiên Lộc.

Long Thiên Lộc bỗng quắc mắt, quật ngang trượng che đỡ nơi hiểm yếu.

Oán Hồn hoàn toàn không ngờ Long Thiên Lộc sau lần thọ thương thứ hai lại vẫn còn lực để sử cây trượng, một cước của hắn đá tới thế đạo cực nhanh hai cây thiết trượng còn phải phân ra đối phó với đao kiếm hai bên dù muốn thu hồi cước thế cũng không kịp, bị cây trượng của Long Thiên Lộc quét trúng vào đùi tả.

Chỉ nghe Oán Hồn hừ một tiếng, thân hình xoay theo chân tả nửa vòng, chỉ dùng chân hữu mà đứng vững, hai cây thiết trượng múa tít, chống đỡ đao kiếm đánh tới từ hai bên sườn.

Bỗng Ác Sát quát to:

—Năm xuống.

Một hắc y đại hán ứng thanh bay ra xa một trượng, ngã sấp mặt.

Nguyên ngân chùy của Ác Sát không tiện cho việc cận chiến nên khi thấy đối phương xông tới, hắn bèn thu hồi binh khí, phóng ra một chưởng. Một hắc y đại hán là thuộc hạ của Long Thiên Lộc quét đao ngăn cản Ác Sát, không ngờ Ác Sát dùng hữu chưởng bức bật thế đao, tả chưởng thừa cơ phóng tới sau lưng, lập tức trúng đòn vắng đi.

Nộ Quỷ dùng đồng bát đối phó với hai Lam y thiếu niên và hai Hắc y đại hán, tạm thời duy trì được cục diện bình hòa.

Ác Sát sau khi đã thương một người thì lao nhanh tới Long Thiên Lộc. Hai Lam y thiếu niên đang lẫn xả vào tấn công Oán Hồn vội múa kiếm ngăn lại.

Long Thiên Lộc và Hung Thần đều nhắm mắt, đứng vận khí điều tức, không màng đến cuộc chiến dữ dội ngay bên cạnh mình.

Nguyên cả hai đang ra sức tranh thủ thời gian, hy vọng có thể điều hòa chân khí xong trước đối phương.

Long Thiên Lộc đột nhiên mở mắt, cầm mạnh cây quả trượng khiến nó lún xuống đất hơn một thước, tay tả thò vào túi lấy ra một viên đơn hoàn, bỏ vào miệng, nhìn Hung Thần một cái rồi lại lấy ra một chiếc bình ngọc nhỏ, mở nút, rắc bột trắng trong bình lên vết thương ở cánh tay.

y thuật của Long Thiên Lộc độc tôn trong võ lâm, đơn hoàn được bột do lão luyện đều có hiệu quả thần kỳ. Vết thương trên tay tức thời cầm máu liền. lão bước lên trước một bước, cúi xuống nắm lấy uyển mạch của Hồng y Hung Thần, lạnh lùng quát to:

—Dừng tay !

Thuộc hạ của Long Thiên Lộc tuy võ công không tầm thường nhưng làm sao địch nổi ba đại hung nhân, họ đang dốc toàn lực gắng gượng ngăn chặn Ác Sát, Nộ Quỷ và Oán Hồn để bảo hộ chủ nhân, quyết không để cho ba đại hung nhân lại gần Long Thiên Lộc. Song vì trình độ võ công quá chênh lệch nên họ cũng khó duy trì được lâu, trông đã thấy rõ lạc bại. Lúc nghe tiếng quát của Long Thiên Lộc liền thoái lui tức thời.

Ba đại hung nhân thấy Hồng y Hung Thần đã nằm trong tay Long Thiên Lộc như cá trên thớt thì cũng đành dừng tay.

Mục quang của Long Thiên Lộc phóng ra hai luồng thần quang kinh nhân, lạnh lùng nói với ba huynh đệ hung nhân:

—Trận chiến này lão phu chưa toàn thắng nhưng cũng không lạc bại.

Lục y Ác Sát nói:

—Nếu thuộc hạ của Long Trang chủ không xuất thủ thì lão đã bị phanh thây rồi.

Long Thiên Lộc nói:

—Thì hiện tại ba vị cứ việc liên thủ mà tấn công.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

—Lão hãy buông đại ca của ta ra.

Long Thiên Lộc cười ha hả nói:

—Lão phu tuy bị thương vào cánh tay tả nhưng Thần Châu Tứ Quái các vị đã hai người thọ thương, hơn nữa lại do chính tay lão phu đả thương. Việc phân định thắng bại của trận này, nếu song phương không tự định đoạt thì hãy để quần hào quan chiến phán quyết.

Thần Châu Tứ Quái tự biết mình đã gây nhiều sự bại hoại và cừ hận trong võ lâm, nếu để quần hào phán quyết thắng bại thì ắt không có lợi cho mình. Lục y Ác Sát bèn lạnh lùng nói:

—Huynh đệ lão phu nhân duyên bất hảo nếu để người khác bình phẩm thắng bại hôm nay, chỉ e dẫn tới phán quyết bất công.

Long Thiên Lộc cười ha hả nói:

—Thiên hạ ai chẳng biết là lão phu chẳng hề lai vãng với các nhân vật võ lâm. Thần Châu Tứ Quái các vị nhân duyên bất hảo thì lão phu đây cũng chẳng hơn gì các vị.

Lục y Ác Sát đưa mắt nhìn quần hào tứ phía, nói:

—Vậy có vị nào chịu đứng ra bình luận thắng bại trận chiến này giùm cho huynh đệ lão phu và Long Trang chủ chẳng ?

Quần hào xung quanh trầm mặc im lặng.

Long Thiên Lộc tiếp:

—Các vị đã chính mắt mục kích, hy vọng có thể bình luận công bằng xem cuộc đấu này ai thắng ai bại.

Song phương đều là những nhân vật có tiếng tăm nên chẳng ai muốn mua oán chuốc cừu. Do đó sau lời của Ác Sát và Long Thiên Lộc, quần hào vẫn im lặng. Bỗng nghe một giọng nói rõ ràng:

—Tại hạ tiến cử một người có thể công bằng luận phán.

Long Thiên Lộc hỏi:

—Người nào vậy ?

Người kia cao giọng đáp:

—Huyền Hoàng Giáo chủ.

Long Thiên Lộc cau mày, còn chưa kịp nói thì quần hào đã kêu to:

—Không sai, Huyền Hoàng Giáo chủ... Huyền Hoàng Giáo chủ...

Tiếng hô chấn động một hồi, hết thảy đều gọi đích danh Huyền Hoàng Giáo chủ.

Long Thiên Lộc cao giọng nói:

—Chư vị đồng thanh tiến cử Huyền Hoàng Giáo chủ nhưng không biết vị Huyền Hoàng Giáo chủ có dám bình phẩm vụ này không ?

Chỉ nghe một âm thanh trong trẻo, thánh thót vang lên:

—Ta không dám để mọi người thất vọng.

Lời chưa dứt, một người toàn thân hắc y, đầu che mạng sa đen, thông thả bước ra. Đằng sau hắc y nhân có một độc nhãn lão nhân lưng gù bước theo.

Lục y Ác Sát lạnh lùng nói:

—Nếu Giáo chủ bình phán bất công là tự chuốc lấy phiền toái đó.

Huyền Hoàng Giáo chủ cười lạnh lùng đáp:

—Bổn Giáo chủ đã dám đứng ra bình phán thắng bại tức là không để tâm đến Thần Châu Tứ Quái các vị.

Bạch y Oán Hồn nói:

—Giỏi quá nhỉ, muốn khiêu chiến ư ?

Đoạn vù một tiếng, vố ra một chưởng.

Chỉ thấy độc nhãn lão nhân khẽ phát tay hữu, lạnh lùng nói:

—Thoái lui.

Quả nhiên Bạch y Oán Hồn lui lại hai bước.

Thật là quái dị. Một độc nhãn lão nhân lưng gù không tên tuổi, vừa phát nhẹ tay đã chấn thoái Bạch y Oán Hồn khiến toàn thể quần hào chấn động, mấy trăm đạo mục quang đều đổ dồn về phía lão nhân.

Huyền Hoàng Giáo chủ lạnh lùng nói:

—Quần hào tại đây đã tiến cử bổn Giáo chủ, nếu các vị không chịu nghe lời bình phán của ta thì tức là trở thành đại địch của quần hùng.

Long Thiên Lộc nghĩ thầm: “Thật là lợi hại. Huyền Hoàng Giáo chủ quả nhiên danh bất hư truyền.”

Lúc này Long Thiên Lộc và Thần Châu Tứ Quái đều có chút lo sợ. Huyền Hoàng Giáo chủ đã được quần hùng tiến cử nên một lời nặng tựa Thái Sơn. Người trong cuộc cho dù không phục sự bình phán cũng không dám phản kháng vì quần hùng sẽ ủng hộ nàng.

Long Thiên Lộc hắng giọng nói:

—Lão phu ẩn cư tại Ty Trần Sơn Trang, không hề lai vãng với các nhân vật võ lâm nhưng cũng đã nghe đồn về uy danh của Giáo chủ.

Huyền Hoàng Giáo chủ tiếp:

—Bốn Giáo chủ công bằng bình phán, quyết không thiên lệch. Đừng nói song phương không hề lai vãng với bốn Giáo chủ, ngay cả các vị có là người của Huyền Hoàng Giáo thì bốn Giáo chủ cũng bình phán công bằng như vậy.

Long Thiên Lộc và Thần Châu Tứ Quái đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Luận về uy danh của năm người ấy thì họ quyết không chịu tiếp thụ những lời lẽ có ý khinh thị của Huyền Hoàng Giáo chủ như vậy. Nhưng tình thế này, cả Thần Châu Tứ Quái và Long Thiên Lộc đều không muốn đắc tội với Huyền Hoàng Giáo chủ. Huyền Hoàng Giáo chủ lạnh lùng nói:

—Trận giao đấu của song phương nhìn bề ngoài có vẻ bất phân thắng bại, kỳ thực...

Long Thiên Lộc ho lên mấy tiếng, nói:

—Vụ này quan hệ trọng đại, những mong Giáo chủ luận phán công bằng.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Long Trang chủ tốt nhất đừng có xen vào, để người khác khỏi đàm tiếu.

Long Thiên Lộc biến sắc, vốn định phản bác nhưng lời đã ra đến cửa miệng lại đành nuốt xuống, chỉ nói:

—Giáo chủ nói chí phải.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:

—Trận đấu này Long Thiên Lộc thắng thì chưa thắng, mà lại lâm vào thế hạ phong...

Lục y Ác Sát reo lên:

—Công bằng, công bằng lắm. Lời của Giáo chủ quả thật chí công vô tư.

Long Thiên Lộc giận tím mặt, trong nhất thời chưa thốt nên lời. Huyền Hoàng Giáo chủ nói tiếp:

—Long Trang chủ thắng thì chưa thắng, Thần Châu Tứ Quái các vị bại thì chưa bại...

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Lục y Ác Sát nói tiếp:

—Bốn Giáo chủ nói Long Trang chủ lâm vào thế hạ phong chứ hoàn toàn không nói là Long Trang chủ lạc bại. Trận đấu này chưa đi đến kết cuộc tối hậu. Long Trang chủ cố nhiên nắm được phần thắng nhưng Thần Châu Tứ Quái các vị cũng chưa lâm vào cảnh lạc bại. Đáng tiếc là song phương đều chưa biết cơ hội thủ thắng ở chỗ nào mà thôi.

Long Thiên Lộc nói:

—Ý của Giáo chủ là...

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Các vị căn bản còn chưa phân rõ thắng bại. Vậy muốn bốn Giáo chủ bình phán như thế nào đây ? Bất quá chỉ trong vòng mười chiêu nữa thì song phương sẽ phân rõ thắng bại.

Lục y Ác Sát hỏi:

—Làm sao Giáo chủ biết điều đó ?

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi lại:

—Các hạ không tin như vậy ư ?

Lục y Ác Sát ngẩn người, nói:

—Nếu đơn thuần luận về võ công, tại hạ quả thật cho rằng nội trong mười chiêu không thể phân rõ thắng bại. Nhưng Giáo chủ đã nói như vậy thì thiết tưởng đã biết tước được tiên cơ chẳng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ cười nhạt:

—Bốn Giáo chủ có thể trong năm chiêu khiến Tứ Đại Hung Nhân các vị lạc bại, không biết các vị có tin hay chẳng ?

Hoàng y Nộ Quỷ đáp:

—Chuyện đó lão phu không tin.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Được. Chúng ta cứ thử coi, đâu có sao.

Lục y Ác Sát vội nói:

—Không cần vội. Trước hết hãy nói minh bạch đã.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Các vị còn có cao kiến gì ?

Lục y Ác Sát nói:

—Ý của Giáo chủ có phải là nội trong năm chiêu Long Thiên Lộc có thể thắng được huynh đệ lão phu không ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Không sai.

Lục y Ác Sát nói:

—Nếu Long Thiên Lộc trong vòng năm chiêu không thắng được huynh đệ lão phu thì Giáo chủ sẽ thế nào ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Nếu Long Thiên Lộc trong vòng năm chiêu không thắng được các vị thì bốn Giáo chủ coi như cũng lạc bại dưới tay các vị.

Hoàng y Nộ Quỷ nói:

—Ha ha... ha ha. Khá khen cho sự cuồng ngạo. Nhưng Giáo chủ lạc bại dưới tay huynh đệ lão phu là hết chuyện hay sao ?

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

—Vậy ý của các hạ là gì ?

Lục y Ác Sát thầm nghĩ: “Dù Huyền Hoàng Giáo chủ liên thủ với Long Thiên Lộc cùng giao đấu thì cũng không tài gì trong năm chiêu mà đánh bại nổi bốn huynh đệ ta. Tiện nghi của ta vậy là quá lớn, còn muốn gì nữa.” Hắn bèn đáp:

—Ý của lão phu là Giáo chủ đã nắm chắc như thế thì chúng ta phải đánh cuộc một phen mới được.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Muốn bốn Giáo chủ đánh cuộc cái gì ?

Lục y Ác Sát nói:

—Lão phu có hai điều kiện, không biết Giáo chủ có đáp ứng được chăng ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Đừng nói là hai điều kiện, đến hai mươi, hai trăm điều kiện, bốn Giáo chủ cũng dám đánh cuộc. Các hạ nói ra đi.

Lục y Ác Sát nói:

—Nếu Long Thiên Lộc trong vòng năm chiêu không thắng nổi huynh đệ lão phu thì Giáo chủ phải bảo đảm là Long Thiên Lộc trao chiếc hộp của Mai Hoa chủ nhân cho huynh đệ lão phu.

Huyền Hoàng Giáo chủ hỏi:

—Điều kiện thứ hai ?

Lục y Ác Sát đáp:

—Điều kiện thứ hai ư ? Rất dễ dàng thôi. Lão phu muốn Giáo chủ ngay trước mặt quần hùng tháo mạng che mặt ra cho mọi người nhìn rõ chân diện mục của Giáo chủ.

Hoàng y Nộ Quỷ bèn tiếp:

—Lão phu còn có điều kiện thứ ba. Nếu huynh đệ lão phu thấy Giáo chủ quả thực có dung mạo chim sa cá lặn thì Giáo chủ phải để cho huynh đệ lão phu tùy nghi xử trí.

Lời này vừa nói ra thì quần hùng đều chấn động, vì Huyền Hoàng Giáo chủ là nữ nhi, bị nhục mạ như thế thì ắt sẽ nổi trận lôi đình. Nào ngờ sự tình diễn ra khác hẳn. Huyền Hoàng Giáo chủ không hề giận dữ, chỉ chậm rãi nói:

—Được ! Ba điều kiện của các vị, bốn Giáo chủ đều đáp ứng. Nhưng nếu các vị lạc bại dưới tay Long Thiên Lộc thì sao đây ?

Huyền Hoàng Giáo chủ ứng thuận quá dễ dàng như vậy khiến Thần Châu Tứ Quái vô cùng kinh ngạc nghĩ: “Nếu y không nắm chắc phần thắng thì quyết chẳng dám đáp ứng ngay như thế.” Tứ Quái đưa mắt nhìn nhau. Lục y Ác Sát thông thả đáp:

—Nếu huynh đệ lão phu lạc bại thì từ nay sẽ không xuất hiện trên giang hồ nữa.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Chư vị đối với người thì đòi hỏi quá nghiêm nhưng đối với mình sao lại dễ dãi quá vậy ?

Bạch y Oán Hồn hỏi:

—Vậy Giáo chủ muốn huynh đệ lão phu phải như thế nào ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Thần Châu Tứ Quái các vị xưa nay hoành hành ngang ngược, hành sự đại nghịch với quy củ giang hồ.

Lục y Ác Sát nói giọng giận dữ:

—Huynh đệ lão phu dù bất chấp quy củ võ lâm nhưng lời vừa nói quyết không phủ nhận.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Các hạ giận dữ cái gì ? Thử hỏi anh hùng thiên hạ xem có ai dám bảo chứng cho Tứ Đại Hung Nhân hay không ?

Lục y Ác Sát nói:

—Giáo chủ có điều kiện gì cứ nói ra. Huynh đệ lão phu chấp nhận được hết.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Nói ra rất đơn giản. Nếu các vị bại dưới tay Long Thiên Lộc thì phải gia nhập Huyền Hoàng Giáo, chung sinh nhất thể vâng lệnh của bốn Giáo chủ.

Lục y Ác Sát trầm ngâm hồi lâu, đáp:

—Được ! Một lời đã quyết, Giáo chủ bảo Long Thiên Lộc buông đại ca của lão phu ra đi.

Huyền Hoàng Giáo chủ nhìn Hoàng y Nộ Quỷ và Bạch y Oán Hồn, hỏi:

—Hai vị thấy sao ?

Nộ Quỷ và Oán Hồn đồng thanh đáp:

—Bọn lão phu tuân lệnh huynh trưởng.

Huyền Hoàng Giáo chủ nói:

—Khẩu thuyết vô bằng. (nói suông chưa đủ)

Lục y Ác Sát cả giận:

—Còn muốn thế nào nữa ?

Huyền Hoàng Giáo chủ đáp:

—Các vị có dám cùng bốn Giáo chủ chạm tay tuyên thệ chẳng ?

Lục y Ác Sát đáp:

—Dù Thập Phương Lão Nhân Tang Nam Tiêu có tái hiện giang hồ thì lão phu cũng không tin là Thập Phương Lão Nhân có đủ khả năng thắng lão phu nội trong năm chiêu. Việc đánh cuộc này là do chính Giáo chủ đề xuất đó.

Chỉ thấy độc nhãn lão nhân đứng sau lưng Huyền Hoàng Giáo chủ chợt lóe thần quang trong con mắt còn lại, nhìn quần hào một lượt rồi từ từ nhắm mắt lại.

Huyền Hoàng Giáo chủ vén tay áo choàng để lộ bàn tay ngà ngọc, nói:

—Được. Vậy chúng ta chạm tay tuyên thệ. Kẻ nào bội tín sẽ bị quần hùng khinh miệt.

Lục y Ác Sát đưa bàn tay màu vàng xin ra vỗ vào bàn tay ngà ngọc của Huyền Hoàng Giáo chủ. Hắn có dụng tâm nhân việc chạm tay này, ngầm phát nội lực để thử võ công của Huyền Hoàng Giáo chủ.

Hai bàn tay vỗ vào nhau gây nên một tiếng chấn động nhẹ. Huyền Hoàng Giáo chủ bị chấn lui một bước.

Lục y Ác Sát cười nhạt nói:

—Đại danh lừng lẫy của Huyền Hoàng Giáo chủ chẳng qua cũng thế này thôi ư ?

Huyền Hoàng Giáo chủ không lý gì đến Lục y Ác Sát, ngoảnh sang phía Nộ Quỷ và Oán Hồn, chạm tay với hai lão rồi bước tới chỗ Hồng y Hung Thần, lạnh lùng nói:

—Các hạ là người cuối cùng, cũng là huynh trưởng của Tứ Đại Hung Nhân, không thể không chạm tay tuyên thệ.

---- o0o ----